

Založení církve (KKC 758 – 769)

Úvod

Jako je pro naši pokoru dobré občas rozjímat nad velikostí a krásou vesmíru, tak je pro naši zbožnost užitečné rozjímat nad velikostí a krásou církve.

A k tomu nás chce dnešní téma vybídnout.

Plán v Srdci Otce

Když se řekne církev, mnohým se vybaví Vatikán, papež, biskupové, kostely vyzdobené krásnými obrazy, ale také inkvizice, náboženské války a podobné věci.

To všechno k církvi a jejím dějinám patří.

Mnozí ji proto vnímají jen jako instituci, kterou tvoří slabí a hříšní lidé.

Vidí jejich chyby a nedostatky a rádi je připomínají.

A my musíme uznat: „Ano, i taková je tvář církve.“

Ale dnešní téma nás vede, abychom k tomu dodali:

„To všechno, co jsme vyjmenovali, je jen povrch, obal, slupka (která se mění) a není to na církvi to nejdůležitější.“

Podstata církve se skrývá pod povrchem jmenovaných věcí.

Když chceme poznat církev, nesmíme být povrchní a musíme se vypravit pod její viditelný rozměr.

Co tam najdeme?

Žádné časné bohatství, úspěch či moc, ale Boží milost a spásu, která přináší úlevu, pomoc a záchranu nesmrtelným duším.

Jak říká Klement Alexandrijský:

„Jako je Boží vůle čin a tento čin se nazývá svět, tak jeho úmysl je spása člověka a ta se nazývá církev.“

Od počátku je církev součástí Božího plánu se světem.

Bůh myslí na záchranu člověka a tato záchrana se uskutečňuje v církvi, která vyrůstá z Boha.

Jak si to představit?

Církev můžeme přirovnat ke stromu.

Její kořeny jsou od počátku v Bohu, v nejsvětější Trojici, kmen, který „vrostl do našeho světa“ je Kristus a my jsme větve na kterých má růst ovoce pravdy a lásky.

Větve bývají nejviditelnější částí stromu, ale nejsou nejdůležitější. Když je uřežeme, vyrostou nové.

Podstatou církve nejsou její větve (my slabí lidé), ale míza – Boží milost, láska, která proudí skrze kmen (Krista) z kořenů, jež jsou vnořeny do Boha – do společenství Trojice.

Protože je církev zakořeněná v Bohu, může rodit ovoce věčného života.

Církev je strom života. To je její podstata.

Kristus je kmen a my jsme ratolesti, cokoli konáme ve spojení s ním, tak to přináší život (věčný).

Řekněte si občas: já jsem církev. Já jsem ratolest na stromě života. Mé kořeny vedou skrze Krista do tajemství Nejsvětější Trojice. K živému Bohu.

To je naprosto mimořádná věc, která nám dává nádhernou důstojnost, propůjčuje nám moc spolupracovat na spáse světa.

Chtělo by se zvolat: „Já jsem křesťan a kdo je víc?“

Církev jako strom života je krásný obraz a bude pro nás ještě krásnější, když si uvědomíme jeho velikost.

Na Krista je nyní na zemi naroubována nějaká miliarda větviček – křesťanů. To už je docela schopná koruna.

Zrovna tento týden mi někdo vysvětloval, že strom má kořeny stejně velké jako korunu.

Když si představíme, že v Bohu jsou všichni naši andělé strážní, světci od počátku věků, jsou to miliardy bytostí, které tvoří církev.

Všichni vytváří obrovskou rodinu, kde se navzájem milují, kde společně oslavují Boha a radují se z dobra.

To je velikost a krása, kterou si ani nedokážeme představit.

A to všechno připravil Bůh pro nás.

Když myslíme na velikost a krásu církve, nemáme problém věřit tomu, že ji pekelné mocnosti nepřemohou.

Předobrazy a symboly Církve, ustanovení Kristem, seslání Ducha Svatého (od vzniku k dovršení v plné slávě)

Církev je mohutný strom života, který vyrostl v našem hříšném světě.

Prvním výhonkem, který tady vyrašil byl Abrahám, který uvěřil Bohu.

Kolem něho jako malý keřík vyrostl Izrael.

A z něho vzešel kmen – kvádr nárožní, Kristus.

Svojí obětí vytvořil jedinečné, pevné pouto – kmen a skrze něho přichází Boží milost - ke každému člověku, který pak může být plný života, života jehož symbolem je zelená ratolest.

Co říci na závěr?

Někdy je problém, že my tou zelenou, plodnou ratolestí nejsme. Spíš připomínáme chladný umírající pahýl.

Ale i ten se může probudit k životu. Stačí aby zasvítilo slunce a míza se v něm opět rozproudí.

I naší duši stačí, aby se setkala s Kristem a probudí se v ní nový život.

Za pár chvil začneme slavit Eucharistii. Ta působí na naši duši jako jaro.

Mysleme na to a pozvěme Ježíše do svého života, do své duše, ať nás prozáří a probudí k životu s Bohem v jeho církvi. Amen.

Dějiny spásy – uskutečnění věčného Božího plánu (KKC 293 - 314, 315 – 324)

Úvod

V evangeliu jsme dnes slyšeli, jak zlý duch křičí na Ježíše:

„Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi: Svatý Boží!“

Kolik lidí dnes uvažuje podobně:

„Co je ti do nás, Pane Bože! Proč bychom tě měli poslouchat? Žít podle svědomí a přikázání? Modlit se a brát ohled na ty ostatní!? Vždyť život bez tebe je mnohem pohodlnější a jednodušší...“

Je to hlas sobectví a pýchy, hlas, který neví co odmítá a zavrhuje.

Dnes se máme zamyslet nad tím, jak si člověk škodí, když vyhání Boha ze svého života.

Svět byl stvořen k Boží slávě

Co je to sláva? Kdo je slavný?

V jednom městě měli vybrat člověka, po kterém by pojmenovali náměstí.

„Měl by to být někdo slavný.“ Prohlásil starosta.

„A kdo je pro nás slavný?“ Ptali se občané.

Hned zazněly odpovědi:

„Ten, kdo nám přinesl užitek. Ten, kdo si zaslouží úctu za to, co dokázal. Ten, díky komu si nás budou ostatní lidé vážit.“

A tato charakteristika se dá použít i na Boží slávu.

Bůh je ten, kdo nám prokazuje užitek.

Je ten, kdo si zaslouží úctu za to, co koná.

Když s ním budeme žít, budou si nás ostatní vážit.

Bůh je slavný a my můžeme být slavní s ním.

Svatý Bonaventura říká:

„Bůh stvořil všechny věci ne aby rozmnožil vlastní slávu, ale aby ji ukázal a sdělil.“

Ukázal a sdělil – to je pro nás důležité.

Bůh je krásný, milující, dokonalý a chce svoji slávu sdílet s člověkem.

Je jako boháč, který přivede chudáka do svého paláce a říká:

„Podívej se, co tady mám.“

Chudák se dívá a žasne. Vidí v nádherných síních lásku, odpuštění, uzdravení, radost, pokoj a další poklady, které se nikde nedají koupit.

A pak boháč řekne:

„A teď si ber po čem tvá duše touží a žij v pokoji a radosti.“

Bůh ukazuje a sdílí.

Tím nám prokazuje užitek.

Blahoslavení, kteří se naučí vidět a přijímat.

Každý, kdo otevře oči, aby viděl Boha a otevře srdce, aby ho přijímal, sdílí s ním jeho slávu.

Jaké je to pro nás vyznamenání. A přesto se najdou lidé, kteří se jako zlý duch z evangelia zatvrdí a řeknou: „Co je ti do mě Bože, jdi pryč. Já o tebe nestojím!“

Tajemství stvoření

Mnohý pozemský boháč by takového nevděčníka nechal, ať se dál potácí v chudobě.

Bůh se naší chladností a zlobou odbýt nedá.

Znovu a znovu nás zve k sobě a nabízí nám pomoc a záchranu.

Proč?

Katechismus nám říká: Stvořil vše s moudrostí a láskou.

Jeho moudrost uspořádala svět a dala mu zákony. Kdybychom podle nich žili, bylo by na světě dobře.

Ale my ho neposloucháme a ničíme jeho dílo svou nerozumností.

Proč nás ještě nevyhladil?

Protože nás miluje.

Byli jsme stvořeni s moudrostí a láskou. A jen díky Boží moudrosti a lásce tady pořád ještě jsme.

Boží láska k nám vyniká o to víc, že jsme spolu se světem stvořeni z ničeho. Před Bohem nemáme na nic nárok, právo. Jediné co si zasloužíme je trest, protože ničíme svět, který byl uspořádaný a dobrý.

Jsme jako nevlastní dítě, které ničí na co přijde a Bůh nás nepřestává trpělivě vychovávat, protože nás miluje jako vlastní.

Bůh je slavný a zaslouží si úctu za to, co koná.

Bůh uskutečňuje svůj plán

Bůh je ten, díky komu si nás budou ostatní lidé vážit.

Stačí, když ho budeme navštěvovat a čerpat z jeho bohatství.

Kéž by nás proslavila trpělivost, láska, pokora, milosrdenství...

Svatý Pavel nás vybízí: „Ať lidé vidí vaše dobré skutky a oslavují Boha.“

Lidé si nás mohou pro duchovní bohatství vážit, ale mohou nás také nenávidět.

Možná jste někdy potkali člověka, který říká: „Nejvíc mě rozčiluje, když vidím, že je někdo klidný.“

Jsou lidé, kteří nenávidí štěstí, pokoj a radost druhých.

Stejně to zakusil i Ježíš. Nikomu neublížoval a přesto ho někteří nenáviděli a zabili.

Ale Bůh použil tento kříž k dobru všech.

I naše utrpení, může přinést požehnání, když ho přijmeme jako Boží vůli a s Kristem nabídneme jako oběť Bohu.

Sláva mnohých se rodí z jejich obětavosti. To můžeme směle říci o Matce Tereze, Janu Pavlu II., kardinálu Špidlíkovi a dalších.

Svatý Thomas More krátce před smrtí řekl: „Nemůže se stát nic, co Bůh nechce. Takže cokoli on chce, i když se nám to zdá sebehorší, je ve skutečnosti pro nás to nejlepší.“

Závěr

Co říci na závěr?

Jsme jen krok od Boží slávy.

A vstoupit do ní můžeme kdykoli.

Stačí přijmout, co pro nás Bůh připravil, radovat se z jeho díla a vnášet jeho dary do světa. Nečekat odměnu a pochvalu od lidí.

Nechválit sebe, ale svého tvůrce a dobrodince.

To jsou kroky do Boží slávy. Kéž je činíme s radostí. Amen.